

VROUW AAN DE TAP 12.05.002

Murielle De Moor van 't Rozenhof

„Alle dagen even tof”

In de vernieuwde Spaarzaamheidstraat in Oostende vind je Brasserie 't Rozenhof waar Murielle De Moor en Jenn-Marie Depoorter al bijna 19 jaar de pinten tappen. Het is een gezellig volkscafé waar iedereen zich thuisvoelt. Niet minder dan 17 verenigingen of groeperingen vinden er wekelijks of maandelijks hun thuishaven. We overdrijven niet als we stellen dat 't Rozenhof een beetje het kloppend hart is van het Westerkwartier.

Murielle De Moor in de beginjaren als cafébazin in 't Rozenhof. (Foto FRO)

— Even voorstellen ?

— Murielle : „Ik ben Murielle De Moor, 53 jaar jong en blond, getrouwd met Jean-Marie Depoorter sinds 1978. Na zo'n lange tijd kan ik het nog altijd niet verbergen dat ik van *Olst*, de carnavalstad, afkomstig ben. We hebben één dochter van. Mijn vader was zelfstandig, behanger-schilder, en mijn moeder hield een papierwinkel én later ook een volkscafé, café 't Baaske, open nabij de Sint-Martinuskerk. Ik ben dus voor een gedeelte opgegroeid in een café. Ook mijn grootouders waren zelfstandigen.”

— Het zat dus in de familie ?

— Murielle : „Tot op 16-jarige leeftijd heb ik les gevolgd in de naaischool. Mijn eerste job was verkoopster in een winkel voor lederwaren in Aalst. Nadien heb ik negen maanden in de fabriek van Tupperware gewerkt maar dat zag ik niet zitten. Ik heb er vier jaar gewerkt en, omdat ze mij vertelden dat je veel geld kon verdienen aan de kust, ben ik naar 't zèëtje, naar Oostende, gekomen om er het seizoen te doen. Ik startte als kamermeisje in een hotel in de Langestraat. Daarna ging ik aan de slag als dienstster in de Snack-bar Express, naast Dancing King, eveneens in de Langestraat. Mijn volgende werk was de Splendid en in 1973 ben ik overgestapt naar restaurant Nouveau Phare aan de Visserskaai, bij de ouders van Jean-Marie. Daar heb ik gewerkt tot 1978. In 1978 zijn we getrouwd. In 1979 werden we zelfstandig in restaurant De Yot op de Albert I-Wandeling. Jean-Marie was kok van beroep en dat lukte vrij goed. Omdat we veel vraag hadden naar een zaak voor feesten, zijn we op zoek gegaan. In 1982 kwamen we terecht in brasserie 't Rozenhof toen uitgaat door biljarter Georges Meesschaert.”

— Hoe is het geëvolueerd ?

— Murielle : „Ons eerste doel was de combinatie Yot-Rozenhof verder te zetten maar de brasserie draaide te goed. Het was te zwaar voor mij alleen en daarom hebben we volledig onze zinnen gezet op 't Rozenhof. Ik had ervaring als dienstster en voor mij was de overschakeling geen probleem. Het accent lag in het begin vooral op biljarten maar in de loop van de jaren zijn er tal van clubs en verenigingen bijgekomen : de spaarkas, de rami-bridge, de wielertoeristen, de Lotto-Bingo, Tram&Bus, het Feestcomité, de Wullocks. In totaal zijn er nu een 17-tal clubs actief waarvan zo'n vijf biljartclubs. Langzaam maar zeker hebben we de zaak uitgebouwd ; 't Rozenhof werd een 'bruin' café waar iedereen zich thuisvoelt. We hebben zoveel onvergetelijke dagen beleefd maar de viering van wijkburgemeester Bert Ollieux, met een mis, een rondrit in open koets en een groot diner, springt er toch uit. Te betreuren is dat we in drie jaar tijd, drie goede klanten verloren : Bertje Burgemeester, Ronny Beauprez, de factuur en advocaat Luc De Vos.”

— Hoe ziet een dag eruit ?

— Murielle : „We wonen boven 't Rozenhof, dat 's morgens om 10 u. open gaat. Jean-Marie staat meestal achter de toog overdag, voor de biljarters en de kaartsters, ik kom 's avonds en 's nachts in actie. Overdag hebben we volk van alle kanten van Oostende. Alle dagen is er iets anders. In de week zijn er snacks verkrijgbaar en op zondag is er een democratisch menu voor 375 fr. Dinsdagnamiddag en woensdag zijn we gesloten. In juni of in december zijn we één of twee weken gesloten. We reizen graag. Veel jonge gasten komen hier niet binnen maar het kan regelmatig toch eens laat, of vroeg in de morgen zijn, als we sluiten. Ik ben wel een nachtuil en werken is mijn hobby.”

— Welk soort cafébazin ben je ?

— Murielle : „Ze zeggen dat ik een 'dulle' ben. Ik zeg altijd mijn gedacht, recht voor de raap, maar ik sta ook altijd klaar om iedereen te helpen. Onze klanten weten hoe ver ze mogen gaan. Er wordt hier veel gedronken, gepraat, gelachen, gezongen en zelfs eens gedanst. Kortom, het is de bedoeling dat het hier gezellig is. De mensen komen naar een café om hun tijd aangenaam door te brengen, zich te amuseren, voor de ambiance. Ik durf nog wel eens beweren dat er geen enkel *normale mens* naar 't Rozenhof komt. Als ze normaal doen, dan duurt het niet lang. Ze passen zich vlug aan. Af en toe moet ik eens psycholoog zijn. De ene dag hebben ze problemen, de andere dag is het weer koek en ei. Een cafébazin moet horen, zien en zwijgen. Kerels die te vrijpostig zijn, worden vlug op hun plaats gezet. Als ze willen *potelen*, toon ik de deur en stuur hen naar 't Hazegras. Meedrinken, doe ik heel weinig. Ik lust wel een porto, of een wit wijntje, geen bier.”

— Hoe lang denk je nog cafébazin te blijven ?

— Murielle : „Daar heb ik geen flauw idee van. We voelen ons nog jong en goed. Zolang we ons hier amuseren, zullen de dagen, weken en maanden elkaar snel opvolgen. De ene dag is de andere dag niet. Als ik mij niet goed voel, horen en zien de klanten dat vlug. Ik ben zoals ik ben en 't Rozenhof moet een bruin café blijven !”

(Fons Roets)

Als het aan Murielle ligt, zal 't Rozenhof, zowat het kloppend hart van 't Westerkwartier, altijd een bruin café blijven. (Foto FRO)